

- 2) Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolul 31 din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului (denumită în continuare „Directiva privind procedurile”), în lumina dispozițiilor articolelor 6 și 13 din Convenția europeană a drepturilor omului, pot fi interpretate în sensul că este conformă [cu respectivele dispoziții] legislația unui stat membru care stabilește un termen imperativ invariabil de 60 de zile în total pentru procedurile judiciare de azil, indiferent de orice circumstanță individuală și fără să ia în considerare aspectele specifice ale cauzei și posibilele dificultăți în materie de probe?

⁽¹⁾ Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italia) la 22 iunie 2018 – Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo/Banca d'Italia

(Cauza C-414/18)

(2018/C 311/09)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo

Pârâtă: Banca d'Italia

Întrebarea preliminară

Articolul 5 alineatul (1), în special literele (a) și (f), din Regulamentul nr. 2015/63 ⁽¹⁾, interpretat în lumina principiilor care se regăsesc în acest izvor de drept, precum și în Directiva 2014/59 ⁽²⁾, în Regulamentul nr. 2014/806 ⁽³⁾ și în articolul 120 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și potrivit principiilor fundamentale ale egalității de tratament, nediscriminării și proporționalității consacrate la articolul 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și potrivit interdicției de a impune o dublă contribuție, pentru calcularea contribuțiilor menționate la articolul 103 alineatul (2) din Directiva 2014/59, se opune aplicării regimului prevăzut al datoriei intragrup și în cazul unui „grup de fapt” sau, indiferent de situație, în cazul unor interconexiuni existente între o entitate și alte bănci din cadrul aceluiași sistem? În schimb, de asemenea în lumina principiilor menționate anterior, tratamentul de favoare rezervat datoriei care rezultă din credite promoționale prevăzut la articolul 5 citat anterior poate fi aplicat prin analogie și datoriei unei bănci așa numite „de al doilea nivel” față de celelalte bănci din același sistem (de credit cooperativ) sau această din urmă caracteristică a unei instituții, care funcționează concret în calitate de instituție centrală în cadrul unui ansamblu interconectat și integrat de mici bănci, inclusiv în raporturile cu BCE și cu piața financiară, trebuie totuși să conducă, potrivit reglementării în vigoare, la o ajustare în prezentarea datelor financiare de către autoritatea națională de rezoluție către organismele comunitare și în determinarea contribuțiilor datorate de instituția în cauză fondului de rezoluție în funcție de datoriile sale efective și de profilul său concret de risc?

⁽¹⁾ Regulamentul delegat (UE) 2015/63 al Comisiei din 21 octombrie 2014 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește contribuțiile ex ante la mecanismele de finanțare a rezoluției (JO 2015, L 11, p. 44).

⁽²⁾ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, pag. 190).

⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, pag. 1).